

No som champagne, però sí sentimentals

El Nadal ja s'acosta. És impossible no adonar-se'n, perquè per molt que s'intenti no recordar els interminables àpats familiars de l'any passat, o els regals de l'amic invisible que és inevitable comprar, les llumetes que guarneixen els carrers ja fa dies que estan col·locades a lloc i ens inunden les campanyes publicitàries dels productes estrella del període nadalenc (joguines, loteria, begudes espumoses).

I n'hi ha per a tots els gustos, d'anuncis, però els que més triomfen són els que ens desperten les emocions més tendres. I el de la loteria de nadal d'aquest any, l'ha encertat de ple. Després dels personatges embalsamats de l'any passat, que cantaven alegrement mentre encenien bombetes de manera artificiosa (cal dir que tot un èxit publicitari, també, si entenem com a èxit la popularitat i difusió que va tenir l'anunci, encara que sigui per fer-ne mofa, en general), enguany la loteria de l'estat ha canviat de registre, en la línia de *Que la suerte te acompañe*, i ens ha recordat que el Nadal pot ser (i hauria de ser) bonic, malgrat les circumstàncies que vivim. I l'anunci ho representa totalment.

Però, tot i la situació real i versemblant que ens genera aquesta gran empatia vers el senyor d'ulls tristois, que qui més qui menys pot identificar amb algú dels seus voltants, no puc deixar de preguntar-me en quants casos es materialitzaria realment aquesta generositat tan altruista. De veritat som tan nobles, o només ens deixem endur per l'emoció hipotètica del moment i arribat el cas, començaríem a trobar excuses per no compartir el premi?

Aquesta pseudohipocresia nadalenca em fa recordar un altre anunci, d'una cadena anglesa de supermercats, que corre per les xarxes socials aquests dies. L'anunci, inspirat en fets reals de la Primera Guerra Mundial, revela una treva en ple camp de batalla entre els bàndols anglès i alemany, durant el dia de Nadal. El parèntesi, que dura un sol dia, s'inicia la vetlla de Nadal, quan els soldats comencen a entonar l'emotiva Santa Nit, cadascú en el seu idioma. Els cors s'entendreixen fins al punt de fer-los sortir de les trinxeres respectives, dir-se un *Merry Christmas/Frohe Weihnachten*, compartir xocolatines i un cafè calent i, fins i tot, fer un partit de futbol el dia de Nadal. I és clar que és molt bonic, molt humà i totalment corprenedor, però no vull ni pensar en què va passar l'endemà, quan van tornar a les trinxeres.

Malgrat tot, no vull perdre la fe (en la Humanitat, més enllà de la data de naixement de Nostre Senyor) i prefereixo deixar-me envair pels sentiments ben intencionats, encara que siguin efímers i s'esvaeixin quan es despengin les garlandes dels avets, abans que deixar-me enlluernar pel Bisbal més *elvisià* i les seves bombolles Freixenet. Malgrat que els soldats es desitgessin només Bon Nadal, i no Feliç Any Nou.